

ἐνοίκισμα, τό, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ οἰκήμας, Σουδ. ἐν λέξει ἐναυλίσμα.

ἐνοικοδομέω, κτιζω, οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ, ἐργῶντο δὲ αὐτῇ (τῇ νήσῳ), πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρῶν Θουκ. 3. 51· καὶ τὸ ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχεϊσι ἐκλιπόντες δ' ἐνοικοδομήσαν οὗτ. 8. 4.—Παθ., οὗτ. 8. 84:—Μέσ., τείχος ἐνοικοδομήσαντες, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ τεῖχος δι' ἐαυτούς, οὗτ. 3. 85. **II.** κλειῶ διὰ τοίχου, πυλῶσα τινὰ ἐνοικοδομήμενην Θουκ. 6. 51, πρβλ. Διόδ. 3. 37.

ἐνοικολόγος, ἴδε ἐνοικισολόγος.
ἐνοίκος, ον, οἰκῶν ἐντός, κάτοικος, Τραγ., κλ.: τὸ κλείστον μετὰ γεν. τόπου, κάτοικος τόπου τινός, Δισχὺλ. Πρ. 415, Σοφ. Τρ. 1092, Θουκ. 4. 61, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὁ κάτοικος ἐν τινι τόπῳ, Πλάτ. Κριτ. 113C. **2)** Παθ., ὁ ἐνοικούμενος, Παλλὰς-δοξ. ἐνοικα μέλαθρα Εὐρ. Ἰων 235.

ἐνοικουρέω, διαμένω ἐντός τινος τόπου, ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ῥωμαίων ἐνοικουρούσα Διον. Ἀλ. 6. 3· μεταφ., ἡ μνήμη-μις ἐνοικουρούσα Λουκ. Φιλομέν. 39.

ἐνοίνος, ον, ὁ περιέχων οἶνον, τὰ ἐνοίνα τῶν βοτρώων Λόγγ. 2. 1. **II.** = ἐναπνέδως, ἐνορκὸν τὸ ἐστώ καὶ ἐνοί-νον Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 85 κέξ., 2555. 11. **ἐνοίνωφλῶ**, ὁδολεσχῶ, φλυαρῶ μεταξὺ πίνων, Λουκ. Λεῖψ. 14. **ἐνοίνοχοῖω**, γίω χυρὸν ἐν τινι, μετὰ συστολῇ, αἰτιατ., οἶνον ἐνοίνοχοῦντες ἐνὶ χρυστοῖς δεπάσσειν, «κινῶντες» (Σχόλ.), Ὁδ. Γ. 472· καταχρηστικῶς, νέκταρ ἐνοίνοχοῖ, «ἀντὶ τοῦ ἐνέχει, ἐκίρνα» ἐστὶ δὲ ὁ τρόπος καταχρηστικῆς, κυρίως γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ οἶνον λεγόμενον ἐστὶ (Σχόλ.), ἴλ. Δ. 3.

ἐνοικαλῶ, γονατίζω καὶ κἀμαίω, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθοῖσι ἐνο-κλάσας, «καθίσας εἰς τὴν ὀπισθὴν τού», ἐπὶ κυνός, Φιλόστρ. 867.

ἐνολδος, ον, εὐδαίμων, εὐτυχής, Μανέθων 4. 85.

ἐνολισθάνω, καὶ μεταγεν., -αίνω, ὀλισθαίνω ἐν τινι, βυθίζομαι, ἢ δὲ χώρα .. χασμασιν ἐνὸλυσθε πολλοὺς Πλουτ. Κίμ. 16· ὀλισθαίνω ἐν τινι καὶ πίπτω, οὗτ. Πομπ. 25.

ἐνόλμιος, ον, μαντικὸς, Σοφ. Ἀποσπ. 875 (Ἐτυμ. Μ. 344, 40).

ἐνόλμος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ τριπόδος καθήμενος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλ-λωνος, Σοφ. Ἀποσπ. 875.

ἐνομβρός, ον, τοῦ ὄμβρου, ἐνομβρόν .. ὕδωρ, «βροχόνερον», Πισθ. 260.

ἐνομήρης, ες = ὁμήρης ἐν, ἡνωμένος, Νικ. Ἀλεξ. 238, 620· πρβλ. Meineke Κομικ. Ἀποσπ. 2, σ. 877.

ἐνομείλω = ὁμείλω ἐν, Δίων Κ. 43. 15, κλ. **II.** συνανα-στρέφωμαι, λαμβάνω, πείραν, γνωρίζω, Πάρθων ἡθεςιν ἐνωμιλη-κῶς Πλουτ. Ἀντών. 41.

ἐνοματίζω, δίδω εἰς τινά ὀφθαλμούς, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Φίλων 1. 586.

ἐνομόργνημι, κατὰ Μέσ. τύπον ἐντυπώνω, ἐναποτυπώνω, μι-λ-τίνην ἐνομόρζεται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμῇ Πλουτ. 2. 1081B· ἐνομόρζεσθαι τινι τὰ τῶν πολλῶν πάθη οὗτ. Κίμ. 32.

Ἀλλὰ κατὰ Σουδ.: «ἐνομόρζετο, ἀπεκράτετο, ἀπεψήσατο», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ἐνομόρζετο» κατέματεν ἐνέδελαι (ἄνευ χρόν. αὐτ.).

ἐνονεοδίζω, ἐνεοδίζω, Ψευδο-Βασίλ. τ. 3. σ. 594E.

ἐνονουχίζω: ἀποδέχεται· Α. Β. 258, 23.

ἐνονεῖζω, «ἐνιζῶ», ἴγνατ. Ἐπιστ. εἰς Μαγν. § 10, σ. 23.

ἐνοπέω, κράζω, βοῶ, Ἀκὺλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. σ. 46C.

ἐνόπη, ἡ, ἐνώπιον, Σοφ. Ἀποσπ. 51· πρβλ. διέπαε.

ἐνοπή, ἡ, (ἐνέπη) κραυγὴ, φωνή, οἷα ἡ τῶν πτηνῶν. Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς ἴλ. Γ. 2· ἰδίως, πολεμικὴ κραυγὴ, μάχη τ' ἐνοπή τε Μ. 35, Π. 246, κτλ.: ὡσαύτως, κραυγὴ κλαυθῆναι, κίχθ' ὁ ἐνοπήν τε γόνον τ. Ω. 160· ἀγρία κραυγὴ, ἐν Φρυγίαισι βοᾷς ἐνοπατοῖ τε Εὐρ. Βάκχ. 159.

2) καθόλου, φωνή, ἐνοπήν τε πυθομένην Ὁδ. Κ. 147· Φοῖβου .. γλώσσης ἐνοπαὶ Εὐρ. Ἡλ. 1302, πρβλ. 1. Τ. 1272· μυκηθῶς, εἰς ἐνοπήν ταύρων Νικ.Θορ. 171.

3) ἐπὶ πραγμάτων, ἥχος, κρότος, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή ἴλ. Κ. 13· ἰαχὴν τ' ἐνο-πήν τε, ἐπὶ βροντῆς, Ἡσ. Θ. 708· κιθάρας ἐνοπή Εὐρ. Ἰων 882· ὁστῶν ἐνοπή, τριγμῶς, φόφος θραυνομένων ὁστῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4.—Ἐπικ. λέξις ἡ ἐχρήσατο καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Λυρ. χωρίοις.—Πρβλ. ἐνέπη ἐν τέλει.

ἐνοπλίζω, προσαρμόζω εἰς, στερερὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναςι πλάττην, «τὴν ἰσχυράν κωπὴν ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν, ἀντιστρέφως δὲ εἰπὼν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερραῖς κώπαις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 205.

ἐνόςπλιος, ον, (ὀπλιον) = τῷ ἐπομ., Καλλ. εἰς Ἀρτ. 241.

II. ἐνόπλιος (ἐνν. ρυθμός), ὁ, ὁ μετρικὸς χρόνος προσαρμοζό-μενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, «εἰδος ρυθμοῦ πρὸς δὲ ὀρχοῦντος σείον-τες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμίολιῳ» ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βρα-χείας ἴσων τὴν ἔχει ρυθμὸν ἐς τριποδίας ἀναπαιστικόν, δὲ διγχεῖται πάντας τὸς δισηλόδους πόδας· οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸ ἀμφιμακρόν δὲ καὶ Κρητικὸς καλεῖται» (Σχόλ.) εἰς Ἀριστοφ. Σοφ. 651)· ἐπαιόφιν δ' ο-

ποῖός ἐστι τῶν ρυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἤσαντες ἐν ρυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ρυθμὸν αὐλοῦ-μενοι Σεν. Ἀν. 6. 11, 11· ἐνόπλιον τέ τινα ὀνομάζοντες ἐνν-θετον καὶ ὀδὰκτυλον καὶ ἡρώδων γε, «ὁ ἐνόπλιος συνθέτος ἐστὶν ἐξ ἰαμβῶν καὶ δακτυλῶν καὶ τῶν περιλαμβῶν .. ἰεραρχητικὸς εἰς πό-λεμον» (Πρόκλ.). Πλάτ. Πτολ. 400B· ὡσαύτως, ἡ μέλη Ἀδην. 630F· Κουρήτων ἐν. παλγίνα Πλάτ. Νόμ. 796B· ἐνεύθεν, ἐνόπλια παίζειν Πινδ. Ο. 13. 123· ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Ἀρτ. 241.—Περὶ τοῦ ρυθμοῦ κατ' ἐνόπλιον ἴδε Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 127, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' αὐτω.

ἐνοπλος, ον, ὀπλισμένος, «ἀρματωμένος», Τυρταῖος 13, Σοφ. Ο. Τ. 469. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1164 κ. ἄλλ. **II.** ὁ ἔχων ἐντός ἐνόπλους ἀνδρας, ἐπὶ τοῦ Δουρεῖον ἵππου, οὗτ. Τρω. 520.

III. εἰκὼν ἐν., τὸ λατ. imago clipeata, ἀνδρίας μεθ' ὀπλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 40· οὕτως, εἰκὼν γραπτὴ ἐν ὀπλῳ αὐτοῖς 124 κ. ἄλλ.—Ἐπιγρ. ἐνόπλιος Ἡσύχ. ἐν λέξει περιχορήζειν.

ἐνοποῖω, συνενώνω εἰς ἐν, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἐνοποιοῦν αὐτὰ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 15, Πολύδ. 8. 6, 11.

ἐνο-ποιός, ὄν, ὁ συνενών, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 9, Πορφ. Εἰσαγ. 2.

ἐνοπτῶν, ὅπτι ἐν τινι, ἰχθύες .. ἀρτίδιοις ἐνοπτημένοι Θεοφύλ. Βουλή. τ. 3, σ. 643D.

ἐνοπτερίζω, ἐνδιδέπω ἐν Ἡσυχ.

ἐνοπτος, ον, (ὄφμαι) ὁρατὸς ἐν τινι πράγματι, κάτοπτος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 51, 2, Ἡσυχ.

ἐνοπτρίζω, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 57. 70:—Μέσ., βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἑαυτοῦς Φίλων 1. 51, πρβλ. Πλουτ. 2. 696A· ἐν. πρόβλημα .., βλέπω μετὰ προσοχῆς, ἐξε-τάζω, Θεοφύλ. Σιωκό.

ἐνόπτρισις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις, Πλωτίν. ἐκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 229. 26.

ἐνοπτρον, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», χρυσέων ἐνόπτρων ἐς αὐγὰς Εὐρ. Ἐκ. 925, Ὁρ. 1112· ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἐνόπτροις Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, πρβλ. 3. 2, 10:—ἴδε κά-τοπτρον. (Πρβλ. Λατ. speculum ex τοῦ specio).

ἐνόρᾳσις, εως, ἡ, τὸ ἐνορῶν, ἐνδιδέπειν. Κλήμ. Ἀλ. 821.

ἐνορῶω, ἴων, -ῶω· μέλλ. ἐνόρφομαι: ἄορ. ἐνέδορον (δὲν ἴδε):—βλέπω, παρατηρῶ ἐν τινι προσώπῳ ἢ πράγματι, τοῖς πολε-μίοις ἐνορῶν (τὸ ἀνυλᾶσθαι) Θουκ. 3. 30, κτλ.: τι ἐν. τινι Ἡρόδ. 1. 89, Θουκ. 1. 95, πρβλ. Ἀνα. 916. 7· ἐν γὰρ τῷ οὐκ ἐνέωρα [ἐνν. τὸ τυραννικόν] Ἡρόδ. 3. 53· μετ' αἰτίας. καὶ μετοχ. μέλλ. ἐνέωρα τιμωρίην ἐσομένην, ἔδλεπεν δὲ ἐκδικήσεις διὰ ἐπὶ ἡρήχο, οὗτ. 1. 123, πρβλ. 170., 5. 36, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129: ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσ. καὶ μετοχ., ἐνορῶω ὅμιν οὐκ οἰοῖσιν τε ἐσομένοισι πολεμείν Ἡρόδ. 8. 140. **II.** ἐνατερίζω εἰς τινα

ἡ τι, βλέπω τινὰ ἡ τι ἀτενῶς, Σεν. Κύρ. 1. 4, 27, Ἀριστ. Ἀποσπ. 148· δεῖνδον ἐνορᾶν κολαζόμενοις τοῖς παῖσι Πλουτ. Ποικλ. 6, πρβλ. Πασα. 4. 8, 2.

ἐνόρσος, ον, (ὄρος), ὄρεϊνός, «βουνήσιος», βίον ἐνόρσειον νομάδα τε ἐζήλωκότες Ἀνώνυμος Περιπλ. Εὐθ. Πόντ. σ. 6. 16.

ἐνορέω, ἴων, ἀντὶ ἐνορῶω.

ἐνορθιάζω, ὀρθώνω, κρατῶ ὀρθίον, ὠφώνω, πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα Φίλων 2. 265· εἰμὴ ἀναγνωστίον ἐπορ-.

ἐνόρσιος, ον, (ὄρος) ἐντός τῶν ὀρίων, Πολύδ. Θ. 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὀρίων, θύσας .. θεοὺς ἐνορσίων Ἡλιδ. 10. 1:—ἡ ἐνορτία, ἡ χώρα ἡ ἐντός τῶν ὀρίων, τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορτίαν Χρον. Πασχ. σ. 78, 9. **2)** ὡς οὗς. ἡ ἐνορτία, ὡς καὶ νῦν, ἐνορτία ἐκκλησίας, ἐνορτία ἱερῶς, κτλ., Γρηγ. Νύσς. Π. 1001A, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 361A, Ἰουστ. Κώδ. 1. 2, 26 § α', Βασίλ. Πορφ. Νεαρ. 319—ἐκ τοῦ ἐνορτία σχηματίσθαι ἐνορτίεως, θηλ. ἐνορτίεως, ἐνορτιακός, ἡ, ὄν, Σύνδ. Χαλκ. Πρ. 14, σ. 723, Δουναγγ.

ἐνορτίζομαι, μέσ., κάμνω τινὰ νὰ ὀρκισθῇ, ὀρκίζω, ἐν. τινὶ ποιεῖν τὴν Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2347 α'· ἐν. τινὶ ὄρκον αὐτοῖς 1933· διαρρηθὺν ὑπὸ Δινδ. ἐκ Χειρόγραφ. (ἀντὶ ἐνορτίζεσθαι) ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 15, 4. Τὸ ἐνεργ. ἐνορτίζω ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9288· πρβλ. Ἐπιστ. Δ' πρὸς Θεοσ. ε', 27.—ἐνορτίζω αὐτοῖς 1988 6.

ἐνόρσιος, ον = ἐνορκος Πινδ. Ο. 2. 166:—ἐνόρσιον, τό, Ἐδδ. (Ἀριθμ. Ε' 21).

ἐνορτισμός, οὗ, ὁ, τὸ ἐνορτίζειν, ὀρκισμός, Σινέσ. 209B.

ἐνορκος, ον, ὁ ὀρκισθεὶς, ὁ ὑποχρεωμένος δι' ὄρκου, ἐνορκὸν τινὰ θέσθαι, δεσμεύειν τινὰ δι' ὄρκου, Σοφ. Φιλ. 811· ἐν. λαμ-βάνειν τινὰ Δισχίν. 66. 29: μετὰ δοτ. προσ., ἐν. οὐδενί, Λατ. nulli addictus, Σοφ. Φ. 72: ἄπολ., ἐνορκος ὢν, δεδωκεμένους δι' ὄρκου, Θουκ. 2. 72, πρβλ. Δισχίν. 43. 14, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12: μετ' ἀπαρ., ἐν. ἐμυαχεῖν Σεν. Ἑλλήν. 6. 3, 18. **II.** ὁ πρὸς ὃν τις ὀρκίσθη, θεῶν τ' ἐνορκον δίκαν, ὄρκος θεῶν κεκυρωμένην. Σοφ. Ἀντιγ. 369· φίλια καὶ ἐχθρὰ Πλάτ. Νόμοι 843A· λαμβάνειν τὸ ἐνορκον, λαμβάνειν τὴν ἐπὶ τῇ ἀσφαλείῳ τῷ ὄρκῳ, Δημ. 773. 5· ἐνορκὸν τὴν καταστήσασαι Δισχίν. 51. 41· ἐνορκὸν ἐστὶ τινι, εἶναι καθ' ὅσον τινος ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ